

Ruediger Dahlke és Veit Lindau

OMEGA

A BELSŐ GAZDAGSÁGHOZ
VEZETŐ ÚT

Tartalomjegyzék

Előszó	7
A bőség kiáltványa	9
Bevezetés	13
HIÁNYTUDATUNK GYÓGYÍTHATÓ!	25
A hiánytudat eredete	25
Hiszen mindenünk megvan!	34
A gyógyulás útján	38
ÉLETPRINCÍPIUMOK – BELEMERÜLÉS A TELJESSÉGTUDATBA	50
1. A Mars–Kos-princípium: Agresszió és elindulás	55
2. A Vénusz–Bika-princípium: Önértékelés, gyökeret eresztés, érzéki élvezetek	64
3. A Merkúr–Ikrek-princípium: Eszmecsere és kommunikáció	78
4. A Hold–Rák-princípium: Érzékelés, érzés, meghittség, életritmus	89
5. A Nap–Oroszlán-princípium: Kreativitás, kisugárzás, középpont	100
6. A Merkúr–Szűz-princípium: Rend és értelem	111
7. A Vénusz–Mérleg-princípium: A gazdagság rejtett harmóniája	121
8. A Plútó–Skorpió-princípium: Radikális gazdagság	133
9. A Jupiter–Nyilas-princípium: Növekedés és az értelem megtalálása	149
10. A Szaturnusz–Bak-princípium: Kitartás	163
11. Az Uránusz–Vízöntő-princípium: Az egek ostromlója	177
12. A Neptunusz–Halak-princípium: Az egység óceánja	196
Személyes fejlődésünk: Kör vagy krumpli?	208
Befejezés	214
Utószó: A sors törvényei és az életprincípiumok a menekültkérdés problémakörében	218
Függelék	241

Előszó

A hiány hazugság.
Bárki is vagy,
teljesen függetlenül a származásodtól, a hivatásodtól,
a bankszámlád egyenlegétől –
a gazdagság a születési jogod.
A hiány nem valóságos.
A hiány a szellem tévedése.
Eljött az idő, hogy visszaemlékezz,
jóvá tedd a tévedést,
felszabadítsd a szellemed,
megtapasztald a – belső és külső – gazdagságodat,
és ezt nagyvonalúan megoszd a világgal.
Sosem szomjazol.
Te magad vagy a forrás.

A bőség kiáltványa

1. **Az élet bőség.** Még a *semmi* sem üres soha, az is a bőség forrása.
2. **A gazdagság a születési jogod.** Amikor felmerül a hiányérzet, a szellem tévedéséről van szó. Ha korrigáljuk a tévedést, megmutatkozik az abszolút bőség.
3. **A hit hegyeket mozgat meg.** A hiány, amit a nyugati világban megtapasztalunk, semmit nem mond a meglevő bőségről, de mindent elmond a személyiségünk és a kollektív emberi tudatunk érettségének szintjéről. Amit látunk, nem a valóságot tükrözi vissza, hanem azt, amiben hiszünk.
4. **Élj a jelenben!** A gazdagságot sohasem tapasztalhatjuk meg a jövőben, hanem mindig csak a jelenben. A hiányt ugyanakkor sohasem lehet megtapasztalni a jelenben, mindig csak valamivel összehasonlítva.
5. **Bízz magadban!** Az egészséges agresszió nem *az élet ellen* harcol, hanem *az életért*. Még csak nem is a *te* harcod, hanem a benned élő életerő igyekezte, hogy szabadon megnyilvánulhasson. Nem szolgálod a többiekkel azzal, hogy mesterségesen visszafogod magad. Ellenkezőleg: ilyenkor hiányzol. Az élet bősége csak akkor tud megnyilvánulni, ha készen állsz arra, hogy teljesen inkarnálódj ebbe az életbe, és az élet minden pillanatába!
6. **Öleld át az élet gazdagságát minden síkon.** Az élet gazdagsága minden síkon megmutatkozik: a szellemi síkon ugyanúgy, mint az anyagin. Az érinthető világot visszautasítani ugyanolyan hiba, mint elveszni benne. Ha létezik a teremtésnek egy forrása, az kivétel nélkül mindent áthat. Ez azt jelenti, hogy a csoda az anyagi síkon is jelen van. Teljesen rendben van, ha ezt élvezed. Csak ne ragadj bele!
7. **A kommunikációd teremtés.** Nem lehet *nem* kommunikálni, és nincs semleges kommunikáció. A kommunikáció gyengít vagy erősít, elválaszt vagy összeköt. Hiányt és gazdagságot teremt. Ha hiányt érzékelsz, rosszul kommunikálsz – befelé (önmagaddal) és kifelé (a külvilággal). A kommunikációd a boldogságod kulcsa.
8. **A gazdaságnak van férfi- és női oldala.** Egy nagyon aktív és egy halk, befogadó oldala. A forrás a semmiből fakad, majd folyamattá válik, és beleárad a tengerbe. A víz elpárolog, felszáll az égbe, és eső formájában visszahull a földre, majd ott marad, amíg új forrás születik belőle. Mély

bizalomra tehetünk szert egyszerűen azzal, hogy megfigyeljük a természet lélegzését. A Hold és az évszakok az élet ritmusára emlékeztetnek bennünket. Minden keletkezik és elmúlik. Mi is. Az édesanyánk öléből, illetve – a létezés kezdetét tekintve – a mindent átfogó csend öléből érkezünk. Az életünknek, akárcsak a Holdnak, vannak telő és fogyó szakaszai. Hegycsúcsokra másszunk fel, és völgyekben bandukolunk. És egyszer visszatérünk a csendes ölbé Nagyon jó, ha legalább egyszer engeded belemerülni a szellemed a csendes forrásba, mert igazi kreativitás a nem tudás és a semmittevés pillanataiból születik.

9. **A fény gyermeke vagy.** 13,5 milliárd évvel ezelőtt itt és mindenütt csak az értelmünk számára elképzelhetetlen semmi létezett. Felfoghatatlan sötét. Aztán egyszerre fény támadt. Egy leírhatatlanul apró, és egyszerre hatalmas erejű pont. Ez a fény azóta kiterjed, és közben megteremti a világegyetemünket: 100 milliárd galaxist és téged is. Ennek az első fénynek az őse vagy. Senkit sem szolgálsz azzal, ha elrejtetted a fényedet. Emeld fel a szellemed, és legyél meleg, jóságos, öntudatos Nap, amely arra készíti az embertársait, hogy ők is tudatosítsák magukban a nagyságukat. Ha nem helyezkedsz bele teljesen az életed középpontjába, mások fogják elfoglalni azt az elvárásaikkal. Élj tisztán és világosan, a belső középpontodból kiindulva.
10. **A jó kedélyű szellem világosabban lát.** Az élet mestere – magában nevetve – mindig az elvárásokkal szemben él. Amennyire lehetséges, irányítja a környezetét, miközben tudatában van, hogy soha nem lesz nála a teljes kontroll. Tudja, hogy üres felszállópályára van szüksége ahhoz, hogy felemelkedhessen. Eközben azt is érti, hogy csak akkor tud repülni, ha jobban bízik az életben, mint az életről alkotott elképzeléseiben. Újra és újra megtalálja a feszültségmentes középutat a rend és a szabadság, a részletgazdagság és a globális áttekintés között. Ismeri a békés komolyság és a kényszeres makacosság közötti különbséget.
11. **Mindenben benne van a jó, az igaz és a szép.** Az igazi gazdagságot nem lehet megvásárolni. Megfizethetetlen. Akkor nyilvánul meg, amikor visszaemlékszünk a természetes nagyvonalúságunkra. Amikor szabadon és teljes mértékben elajándékozunk önmagunkat, a világegyetem csodálatos módon fog megajándékozni bennünket. A létezésünk utolsó húsz percében nem azt fogjuk kérdezni magunktól, hogy mennyi pénzt hagyunk hátra a bankszámlánkon, hanem azt, hány pillanatban ünnepeltük a létezés szépségét – egyedül és a szeretteinkkel. A számító értelem azt gondolja: „Csak azt szeretem, ami rászolgált a szeretetemre.” A szív azt mondja: „Hadd szeressem mindent, és hadd találjam meg a tökéletességet még abban is, ami csúnya vagy sötét.” Szeresd szabadon a szívedet.

- 12. Égj az igazság tüzeiben, amíg meg nem tudod, ki vagy.** A halandóságod a legjobb tanácsadó a gazdag élethez. Ha félsz a haláltól, még nem éltél teljesen. Nem rejtőzhetsz el rettegve a kérdés elől, mert akkor pénzben, biztosításokban és homokvárakban fogod keresni a gazdagságot és a biztonságot. Ez pedig az élet idejének elpazarlása! Hiszen mindannyiunk számára eljön a pillanat, amikor mindezt el kell engedni. Miért ne készülnél fel jól erre az utolsó táncra azzal, hogy itt és most minden anyagi kérdést máglyára raksz, és elégetsz minden féligazságot? Meg fogsz halni. Kezdj el élni.
- 13. Azért születél, hogy ünnepeled a teremtés csodáját.** Hol húzod meg a határt a lehetséges és a lehetetlen között? Teljesen biztos vagy benne? Ugyanis valamennyiünkben van valami közös: még messze nem használtuk ki minden lehetőségünket. Amit ma megélsz, nem a vég, hanem mindig a kezdet. Hagyhatod, hogy a szellemed a közepszerűség apró, poros kamrájává zsugorodjon, vagy fénytől átragyogott katedrálissá varázsolható, amelyben a teremtés határtalanságát ünneplik. Csoda vagy. Olyan sok adományt kaptál, és ezekből oly sok nincs még felfedezve! Engedd meg magadnak, hogy mindig új módon és mindig nagyobb távlatokban gondolkozz arról,

ki vagy,
mire vagy képes,
és mit tudsz adni a világnak.

Engedd, hogy az életed a teremtés gazdagságát dicsérő énekké váljon.

- 14. A jó dolgokhoz gyakran kitartásra van szükség.** A gondolat valójában fény. Ezért nagyon gyorsan megszületik, és gyorsan ki is huny. Az a kérdés, hogy mennyire fontos a számodra beépíteni a gondolatokat az érzéseidbe, a tetteidbe és a dolgok síkjába. Ehhez kitartásra és bizalomra lesz szükséged, és olyan útitársakra, akik készen állnak arra, hogy nap mint nap – napsütésben és esőben – megjelenjenek veled a gyakorlópályán. Ha gyors élvezetekre vágysz, megvonod magadtól az aratás örömét. A titok abban rejlik, hogy ne a célba szeress bele, hanem az utadba. Ilyenkor a türelem nem lemondást jelent, hanem hihetetlen felismerésekkel ajándékoz meg. Sokkal többet fogsz elérni, mert már nem fognak elriasztani a látszólag eseménytelen időszakok. Emellett nem úgy fogsz végigrohanni az utadon, mint egy ostoba számár, hanem békésen fogsz sétálni. Hogy miért? Mert eggyé váltál a belső ösvényeddel, és így megérkezted önmagadba.

- 15. Sokkal nagyobb vagy, mint gondolnád.** Ha már régen nem csodálkoztál, meg kellene kérdezned magad, hogy élsz-e még. Ha úgy gondolod, hogy mindent kézben tartasz, nem fejlődsz elég gyorsan. Bármilyen kényelmes is az ismert dolgok komfortzónája, ez a csodával teli, hatalmas univerzumnak csak egy aprócska részét jelenti. Talán azt gondolod: „Nekem elég, amim van.” Ehhez jogod van, de jó, ha tudod, hogy a komfortzóna szűkül vagy növekszik, de sohasem marad ugyanakkora. Ha átadod magad az élet rutinjának, lassan, de biztosan elbutulsz. Ha nem várod meg, amíg egy válság kényszerít az elindulásra, hanem újra és újra önként lépsz be az ismeretlenbe, akkor a régi félelem új izgalommá változik. Kétféle módon lehet biztonságot keresni a változások viharában: vannak, akik megpróbálnak görcsösen ragaszkodni az egyszer már elért parthoz, mások elengedik, és hagyják, hogy magával sodorja őket a folyó.
- 16. Minden a csend tengeréből fakad.** Minden a semmiben kezdődik, és minden ott végződik. De ez a semmi nem üres. Ez a minden. A kis hullám egy pillanatra kiemelkedik a csend óceánjából. Vágyakozol, harcolsz, szenvedsz, felismersz. És egyszer – a világegyetem most kacsintott egyet – a kis hullám ismét hazatér. Ki tudja biztosan megmondani, mi történik ezután?

Az ateisták úgy gondolják: „Ennyi volt.”

A keresztények reménykednek: „Akkor a mennybe jutok.”

A buddhisták úgy gondolják: „Hullámként fogok újjászületni.”

A jó hír: mindegy, miben hiszel, itt és most megtapasztalhatod ennek az óceánnak a boldogsággal teljes csendjét. Benned van a kulcsa, ha tudod, hogy létezik, és rendszeresen – például meditáció útján – belemerülsz. Valóban segíteni fog, hogy mosollyal az ajkadon, boldogan éld le a kis hullám-életedet. Aki már belekóstolt ebbe a csendes extázisba, nyugodtabban tudja élvezni, és könnyebben fogja elengedni ennek a világnak a gazdagságát.

- 17. Megfizethetetlenül értékes lény vagy.** Ha bizonyítékra van szükséged az élet gazdagságáról, állj egy tükör elé, és néhány percig nézz szembe magaddal. Csoda vagy. Hihetetlenül értékes. Pontosan úgy, ahogy vagy. Tisztában vagy ezzel? Jó lenne, ha tudnád, mert ez a tudás mindent megváltoztat. Ugyanis nem azt vonzod magadhoz, amit akarsz, hanem azt, amiről azt hiszed, hogy te vagy.
- 18. TE vagy minden.** Az élet teljes gazdagsága már benned van.

Bevezetés

Miért írunk most együtt mi ketten, akik már külön-külön is sikeres könyveket írtunk, és sok mindent mozgásba hozhattunk? Mert az egész több, mint a részek összessége. Mert jól összeillünk, jól kiegészítjük egymást, nagy terveink vannak, és még többet akarunk mozgásba lendíteni – az életben és ezzel a könyvvel. Mindketten akarunk és tudunk tudást átadni és megosztani. Ezért ez a könyv olyan embereknek szól, akiknek – akárcsak nekünk – fontos az élet teljessége. Eközben örömmel követjük a hagyományainkat, hiszen Krisztus is nyomatékosan utalt a kiteljesített életre.

Megosztjuk egymással és veled is a tudásunkat a teljességről és a bőségről. Lassan, de biztosan az egészhez akarunk eljutni. Az életprincípiumok világa átfogja a teljességet, az egész világot. Tehát magas igényeket támasztunk, amelyeket szívesen megosztunk veled.

Már az első, közösen eltöltött nap előtt – a müncheni Le Meridien színpadán – felmerült az ötlet, hogy egyesítsük az erőinket. Később pedig a konkrét elgondolás is megszületett, hogy az „életprincípiumok” világával foglalkozunk – a teljesség és a teljes, gazdag élet elérése érdekében.

Az a célunk hogy (közületek) *még többeket mozgásba hozzunk*, és olyan tereket teremtsünk, ahol nagyobb dolgok lendülnek mozgásba – „jófelé”, ahogy egy barátom egyszer mondta. Nagyobb távlatok felé, anélkül, hogy közben elfelejtkeznénk az árnyékokról. Mert azok a mozgások, amelyeket célul tűztünk ki, mindig az árnyékok miatt vallanak kudarcot. Amikor Veit az első interjút készítette velem, az „árnyékprincípium” témát választotta. A kezdetben benne van minden.

Miért választottuk éppen *a bőség ajándékának* témáját?

Nagyon különbözőek vagyunk: annyira különbözőek, mint a bika (Veit) és az oroszlán (Ruediger). Ezeket a különbségeket akarjuk egyesíteni anélkül, hogy feladnánk az egyéniségünket. Ezért különböző szint választottunk az íráshoz: Veit színe **sötétvörös**, az enyém sötétkék. A fejezeteket az erősségeinknek megfelelően fogjuk írni, de a másikat a saját színével **hozzátesz**, hogy szikrák pattanjanak, és lángra lobbanjon benned a tűz.

A **sötétvörös** és a sötétkék együtt ibolyalilát ad, ami az ellentétek egyesítésének és a középpontnak a színe. Ez jól illik hozzánk: egyesíteni akarjuk az

erőnket és a különbözőségünket. **A bika – mint Veit** – archetípusa a nőies föld elemet testesíti meg, az oroszlán – mint Ruediger – a férfias tűz elemet.

„A színek a fény sebei” – mondta William Blake. A színek és világ színpompája lenyűgöznek bennünket, de végső soron az egésztől van szó, ez pedig a fehér fény, amely mindent magában foglal. Ha minden színt egyesítünk, létrejön a fehér fény teljessége, amit a prizma is megmutat, hiszen a szivárvány minden színére bontja a láthatatlan, fehér fényt.

Mi most fordított prizmaként fókuszálni akarjuk a fényeinket, hogy megmutatkozhasson az eddig láthatatlan teljesség, amire a ti tekintetek is ráragyoghat, úgy, hogy közben fénylő fáklyává változtok.

Személyes megjegyzés: a böjtölés, az árnyék és az ősprincípiumok tapasztalt szakértőjeként nagyon szívesen társulok Veithez, a fiatal, lendületes, szabad szellemű, motivációs szakemberhez és üzleti tanácsadóhoz. Hozzá, aki – feleségével, Andreával – senkihez sem hasonlíthatóan tereket nyitott és embereket kapcsolt össze. Aki arra született, hogy világra segítse és a mindennapi életbe beépítse az életprincípiumokat. Közvetlen, kihívó stílusával és tudásával meg fog érinteni és előre fog lendíteni benneteket – mindezt meggyőzően és művészién, de ugyanannyira szellemesen, mint bölcsen. A teljesség olyan sok örömet ad, és bár nem is belőlünk fakad, oda akarjuk ajándékozni nektek.

Hadd mondjam el, mint gyakorlott böjtkísérő, hogyan lehet *tudatos böjtöléssel* megszabadulni a hiánytól. Használj fel engem, az árnyék-szakértőt, hogy az árnyékodban megtalálhasd és felszínre hozhasd a kincseidet. Engedd, hogy az életprincípiumok régi ismerőjeként arra késztesselek, hogy tudatosan beemeld ezeket az életedbe, és érd el a megváltást azzal a céllal, hogy minden síkon megvalósíthasd a teljességet és a bőséget.

Leld hát örömeid bennünk, Kedves Olvasó, ha tudod, és ha (még) nem tudod, tanuld meg velünk...

Sok évvel ezelőtt azt mondta nekem egy nálam sokkal idősebb, mélyen tisztelt, spirituális tanító: „Ahol nincs öröm, arra nem vezet az utad.” Gondold végig, mit jelent ez a számodra, és indulj el velünk a bőség ajándékához vezető úton, a kezdettől (alfa) a végéig (omega).

Meg akarjuk osztani veletek a tapasztalatainkat és a tudásunkat, hogy ezzel segítsünk benneteket. Nektek írunk, és a bőség terének is, abban a bizonyosságban kommentálva és kiegészítve egymást, hogy így többet hozunk ki magunkból és belőletek, abban a reményben, hogy még nagyobbra nőhet a bőség földje.

És most én, Veit, veszem át a stafétát. Azzal kezdem, hogy pár szót szólok Ruedigerről. Ruediger munkássága sok éve kísér. Személye (és hatása) már 25 évvel ezelőtt megjelent, az életemnek egy rendkívül fontos fordulópontján. Akkoriban hagytam abba az orvosi tanulmányaimat. Kerestem, és nem

tudtam, mit. Sötét és kilátástalan időszak volt. Ateista családból származom, a *lélek* szót sohasem ejtettük ki. Többek között Ruediger könyvei nyitották meg előttem az élet teljesen új dimenzióit. Sokrétűségük és mélységük addig elzárt, belső világegyetemek ajtaját nyitotta. Segített felismerni az életem akkori válságának mélyebb értelmét. Segített megérteni, hogyan küzdenek bennem az archetipusos erők, és sikerült beépítenem az életembe ennek a folyamatnak a napfényes és árnyékos oldalát.

Másodszor akkor gazdagította az életemet, amikor a feleségemmel böjtanfolyamokat kezdtünk vezetni. Szeretném tudni, hány ezer, ha nem millió embernek segített Ruediger alapos és mélyreható böjtölés-szemléletmódja abban, hogy megtanulják értékelni a lemondást, és a böjtölést egy pusztán testi tisztulási szertartásból a test, a lélek és a szellem alkimista transzformációs folyamatává változtatni.

Harmadszor két évvel ezelőtt keresztezték egymást az útjaink, amikor meghívtuk, hogy gazdagítsa tudásával a nagy *Life Coaching Community* közösségünket. Azóta barátok vagyunk, és nagyon szívesen dolgozunk együtt. Számomra Ruediger szellemi óriás, akinek belső hozzáférése van a tudás hatalmas könyvtárához. Szelleme játszi könnyedséggel ugrik át évezredek, a régi görögöktől a modern korig és vissza, miközben felderíti a dolgok mélyebb összefüggéseinek rejtett szálait. Lenyűgöző módon használja fel napjaink eseményeit arra, hogy elmagyarázza az élet örök erőit. Miközben hallgatod, folyamatosan csodálkozol. Valószínűleg minden német nyelvű háztartásban megtalálható legalább egy könyve. Gyakran támadják provokatív és megkérdőjelező látásmódja miatt, de sohasem adta fel az elveit. Számomra a munkásságának legnagyobb jelentősége az, hogy visszaadta a tudomány, különösen az orvostudomány lelkét.

Amikor felmerült ennek a közös projektnek a gondolata, egy másodpercig sem haboztam. Egyrészt, mert ez az egyik kedvenc témám, másrészt, mert megtiszteltetés a számomra, hogy részese lehetek ennek a párbeszédnek Ruedigerrel. Nagyon különbözőek vagyunk, különbözőképpen látjuk a dolgokat, de a barátságunk alapja ennek a máságnak a tisztelete, és a kíváncsiság, hogy miként tudunk a pólusok végletességéből erővel teli szintézist teremteni.

Remélem, hogy Ruediger olvasói, akik már ismerik az életprincípiumokat, a látásmódomon keresztül új, friss élményekkel gazdagodnak. És nagyon örülök, hogy az én könyveim olvasóinak bemutatatom Ruediger látásmódját. Olyan alaposság és mélység jellemzi, amilyent ma sok tanácsadó könyvből hiányolok.

Sok éve tartok szemináriumokat a gazdagság témakörében, és közben körülbelül tízezer embernek nyújtottam segítséget személyesen vagy online abban, hogy megnyilvánulhasson az életükben az egészséges bőség. Ennek a

könyvnek a kedvéért teljesen új módon merültem el minden egyes életprincípiumban. Hagytam, hogy beszéljenek hozzám. Kutattam, hogyan fedezhető fel a hatásuk az életemben és az ügyfeleim életében. Már a könyv írása közben is sok mindent megértettem:

A hiány illúziójának az eredetéről. A jó gazdagság természetességéről. Arról, hogy minden emberi életút egyedülálló, és mindegyik másként vezet a belső bőséghez és teljességhez, amelyet mindannyian keresünk. És a tudatos-ság hatalmáról.

Csodálkozni fogsz, milyen sok pozitív változást fog beindítani már maga az életprincípiumok végigolvasása és szellemi belélegzése is.

Írás közben nagyon gyakran hálatelten csodálkoztam. Még egyszer és sokkal mélyebben világossá vált a számomra, mennyire értékes, egyedülálló és tökéletes minden egyes ember, és hogy ránk lett bízva a – külső és belső – paradicsom, amelynek szépségét még részleteiben sem értettük meg. Még egyszer kristálytisztán megértettem, mennyire fontos az, hogy mi, emberek, éberrel kapcsolatba lépünk egymással. Éppen azért, mert annyira különbözőek vagyunk, együtt sokkal többet érhetünk el.

Őszintén kívánom, hogy – ez a szó legmélyebb értelmében – alkimista könyv segítsen abban, hogy kibékülj önmagaddal, fokozatosan felébredsz minden archetipusos erődet, fényt hozzon az árnyékba, és utat mutasson neked, hogy örömmel telve tudatosítsd magadban természetes jogodat a teljességre és bőségre.

Most éppen a várakozás örömteli csendje tölt el, és talán furcsán hangzik, de azt hiszem, ez a te örömed. Izgalmas, az életed gazdagságának birodalmába vezető, felfedező utazás előtt állsz.

Köszönöm, hogy elkísérhetlek.

Nézzük most meg, miről is szól ez a könyv. Elsőként szeretnék emlékeztetni az Előszóra. Mi is áll ott?

„A hiány nem valóságos.
A hiány a szellem tévedése.”

„Hogyne lenne valóságos a hiány?! Ez megőrült!” Ilyen vagy ehhez hasonló gondolat merülhet fel benned ezeknek a soroknak az olvasása közben, ha éppen nehéz anyagi körülmények között élsz, vagy arra a körülbelül hárommillió gyermekre gondolsz, akik ebben az évben alultápláltság miatt fognak meghalni a világban. Az ilyen statisztikák vagy a saját bankszámlakivonatod ismeretében talán cinikusan hangzik az a mondat, hogy a hiány nem valóságos.

Nem ismerjük egymást személyesen, de hidd el, távol áll tőlem, hogy viccelődjek a hiány megtapasztalásán. Nem vagyok fantaszta, aki rózsaszínű

szemüvegen át látja a világot. Sok ügyfelemnek nagyon kevés pénzből kell kijönnie. Ismerem a problémáikat, és saját tapasztalatból is tudom, milyen érzés, amikor a hónap végén két reménytelenül túlterhelt bankszámlával kell zsonglőrködni, hogy kifizessem a lakbért és a számlákat. Sok éven át kellett megtapasztalnom, mit jelent a hiány, és átélni az ezzel kapcsolatos félelmet, amely ólomsúlyként nehezedik a mellkasra, és megbénítja a gondolkodást.

Nézem a híreket, olvasom a statisztikákat. Nem tudok elhatárolódni a vilá-
gunk szenvedéseitől, még akkor sem, amikor jól mennek a dolgaim. Mégis azt állítom: a hiány nem valóságos. A hiány az emberi szellem csalóka illúziója, és sajnos sokszor átkozottul valóságosnak tűnik.

Az élet lényegi tartalma a bőség. Világegyetemünk 14 millió évvel ezelőtt egy elképzelhetetlenül nagy energiaforrásból született. Amit ma semminek, a tárgyak közötti üres térnek tekintünk, tele van nyugvó potenciállal. Richard Feynman, a neves fizikus, egyszer azt mondta: „A világegyetemünk egyetlen köbméterében elég energia van ahhoz, hogy a világ összes óceánját felforralja.”

Az élet a legteljesebb bőség. Miért nem tapasztaljuk meg ezt mindannyian? Mert (még) nem ismertük fel teljes mértékben, hogy kik vagyunk valójában. Amíg ezt az alapvető kérdést nem válaszoltad meg magadban kielégítően, a félelem és a mohóság el fogja homályosítani a tekintetedet, és nem látod meg az igazi gazdagságot.

Talán nem vártad, hogy a gazdagságról szóló könyv az identitásod kérdé-
sével szembesít. De sem Ruediger, sem én nem azt tervezzük, hogy egy újabb, tévútra vezető könyvet írjunk arról, hogy „hogyan szerezd meg az első mil-
liódat”. Ne aggódj, ebben a könyvben is nagyon sok, a gyakorlatban is alkal-
mazható javaslatot találsz a külső gazdagságod kezeléséhez és gyarapításához. De ez csak akkor fog tartósan boldoggá tenni, ha megszünteted a belső hiány illúzióját. És itt kezdődik a könyvünk. A gyökereknél.

Mi, emberek, teremtő óriások vagyunk. De még 9000 év kognitív (r)evo-
lúció után is gyáva és szűk látókörű törpékként viselkedünk, akik néhány kézzelfogható dologra pazarolják életük értékes idejét, ahelyett, hogy kiterjesztenék a szellemüket, és az igazi gazdagság törvényeit kutatnák. Hadd mutassam be néhány nagyon nyilvánvaló példával, miért tartom a hiányt az emberek által létrehozott illúzióknak.

Energiahiány. A fosszilis és korlátozottan rendelkezésre álló, éghető anya-
gok hajszolása és felhasználása kiüresítette a földet, és csaknem megsemmisít-
tette zöld tüdönket, az erdőt, és a kék atmoszférát. Amit az ipari forradalom
óta teszünk, lényegében kollektív öngyilkossághoz vezethet. Miért tesszük
ezt? Tényleg barnaszénre és kőolajra van szükségünk? Vagy más okok – pél-
dául félelem és mohóság – akadályozzák meg, hogy közösen kiaknázzuk a
Földet minden reggel meleg sugarakkal üdvözlő világegyetem energiaajándé-

kát? Tudtad, hogy a Nap mindössze három óra alatt olyan mennyiségű energiát küld a Földre, amellyel az emberiség egyéves energiaszükséglete fedezhető lenne? Mi történne, ha a világ vezető politikusai, az ezer legokosabb tudós és a száz legnagyobb cégcsoport elhatároznák, hogy egy éven át maximálisan összpontosítva, közösen fognak dolgozni a napenergia felhasználásán? Nem profitra törekedve, hanem reménnyel, kreativitással. Nem gondolod, hogy elég gyorsan megtalálnák a megoldást? Valójában már megtalálták, de nem használják fel, összhangról pedig végképp nincs szó.

Táplálékhiány. Ma a Földön körülbelül egymilliárd ember éhezik, és egyetlen napon körülbelül húszezer gyermek hal meg alultápláltság miatt. Miért? Mert nincs elég élelem? Természetesen nem! A WWF egy tanulmánya szerint a globális mezőgazdaság és élelmiszeripar nemcsak 7, hanem akár 9-12 milliárd embert is jóllakathatna. A tényleges probléma nem a hiány, hanem a felesleges mennyiségű élelem értelmetlen pazarlása. Csak nálunk, Németországban, évente 18 millió tonna élelem kerül a szemétkosárba. Mi, németek, másodpercenként körülbelül 300 kiló ehető élelmiszert dobunk ki. **A Németországban évente tenyésztett 60 millió sertésből 15 millió nem kerül feldolgozásra.** Miért nem osztjuk el igazságosan a táplálékot? Félelemből és mohóságból.

Pénzhiány. Ismered az érzést, hogy nincs elég pénzed? Hány értékes elképzelés nem tud megvalósulni, mert látszólag hiányoznak az anyagi feltételek? De tényleg így van? Nem. A pénz mindössze nagyon egyenlőtlenül van elosztva, és sok ember teljesen értelmetlenül halmozza fel. Az Oxfam szerint a világ 62 leggazdagabb embere akkora vagyonnal rendelkezik, mint a világ népességének szegényebb fele összességében. A világon csak 420 millió ember tartozik a legtehetősebb társadalmi osztályhoz (126.000 ezer euró fölötti nettó vagyon), ami a világ népességének 10 százaléka, de ők rendelkeznek a világ összvagyonának körülbelül 80 százalékával. A megtakarítási számlákon őrzött magánvagyon összessége elég lenne arra, hogy háromszor is kifizessék a világ valamennyi országának államadósságát. Miért nem áramlik a pénz szabadon és tisztességesen, és miért nem használjuk fel úgy, hogy hasznot hozzon, például csodálatos projektek megvalósítására? Félelemből és mohóságból.

Szeretethiány. A pozitív pszichológia a stabil és tartalmas kapcsolatokat tekinti a boldog és egészséges élet tartóoszlopának. Barátságos odafordulás, szociális biztonság, támogatás, érdekes beszélgetések, gyógyító érintés, bátorító bókok – és mindez... semmibe sem kerül! A fejlett technológia és közösségi médiahálózatok korában élünk. Senki nem él egyedül. Elméletileg mindenki elérheti a 7,5 milliárd embertársa bármelyikét. De mégis hány ember szenved szeretethiányban, hányan bújnak magányosan az ágyba?

Érted, mire célzok? A hiány nem valóságos, de az illúziója kétségtelenül nagyon valóságosnak tűnhet. A hiány által elhomályosított tudat nem lesz kreatív, hanem begörcsöl a félelemtől és/vagy a mohóságtól. Ezzel méltatlan cselekedetekre készíted, amelyek tudattalanul vagy tudatosan sértik a méltóságunkat, és eltakarják előlünk az igazi nagyságunkat.

A hiány illúziójától vezérelve szeretetet koldulunk,
 áldozatul esünk a fogyasztásmániának,
 rohanunk a pénz után,
 olyan munkát végzünk, amely sérti az emberi méltóságunkat,
 fősvénnyé válunk,
 felhalmozunk,
 alacsonyrendűnek érezzük magunkat,
 megbetegszünk,
 háborúkat robbantunk ki
 férfi és nő,
 szegény és gazdag,
 népek és vallások között.

Akinek a tudatát megmérgezi a hiány,
 nem veszi észre a belső gazdagságát,
 nem tud távlatokban és szabadon gondolkodni,
 rabszolgájává válik az örökös keresésnek –
 hogy végre megtalálja „azt”, ami csillapítja az éhségét.

Ez a keresés oda vezet, hogy újra és újra hamis kompromisszumokat köt, de újra és újra csalódik. Míg végül, remélhetőleg nem túl későn, feleszmél ebből az illúzióból, és felteszi magának az igazi kérdéseket. Mert a végső illúzióvesztés ott vár mindannyiunkra az életünk végén – egyetlen kérdés formájában: „Gazdagon éltél, vagy a gazdagságot hajszoltad?” **Te birtokoltad a gazdagságot, vagy a gazdagság birtokolt téged?**

Mi van velünk? Tényleg nem tudjuk ezt jobban csinálni? De! Csak fel kell ébredni a hiány álmából, és új, életigenlő módon kell kapcsolatba lépni egymással. Képzeld el, hogy a 100 milliárd agysejteted egyik éjszaka titokzatos betegség támadja meg. Hirtelen mindegyiket az a félelem kerítené hatalmába, hogy nem kapja meg, ami jár neki. Elkezdenék visszatartani a létfontosságú információkat és az életenergiát. („Sohasem lehet tudni, mi jön, és mit kezd vele a többi idegsejt!”) Megszűnne a szabad áramlás. Ugyan minden sejtben benne lenne még a potenciál, de te hirtelen mozgásképtelenné válnál. Nem tudnál beszélni, enni, inni, lélegezni... Meghálnál.

Ez a kép jut az eszembe, amikor nézem a híreket, vagy teljesen szétesett csoportoknak és pároknak adok tanácsot. Az emberiség a szakadék szélén áll, mert a nagy, kollektív agyunk sejtjei túl sokat foglalkoznak saját magukkal és a hiányérzetükkel.

Tekintsd ezt a könyvet felhívásnak arra, hogy emlékezz. Hogy felébredj. Hogy teljes szélességében kiterjeszd a szellemi szárnyaidat. Hogy minden részletében megismerd és ünnepeled a belső gazdagságodat. És a külvilágban is jó gazdagságot teremts. És közben a lehető legéletigenlőbb módon lépj kapcsolatba velünk, a többi emberrel. Mert ekkor valóra váltunk egy mítoszt – megteremtjük a paradicsomot.

Nem vagyok fantaszta. Optimista realista vagyok. Körülbelül 15 éve tanulom és gyakorlom a jó gazdagság elveit és módszereit, amelyeket ez a könyv is bemutat. Ezáltal vált lehetővé nekem és a feleségemnek, hogy több, nagyon sikeres vállalkozást felépítsünk, és egészséges, gazdaságos bőséget teremtsünk, amely lehetőséget ad arra, hogy rendszeresen segítsünk új és értékes projektek megszületésében. De ami még fontosabbnak tűnik a számomra: ismét felfedeztem a belső gazdagságomat és az életbe vetett bizalmat.

Ami nálam működik, azonnal továbbadom az ügyfeleimnek. Az ő sikereiket figyelve érett meg bennem a bizonyosság, hogy az, amit itt meg szeretnék osztani veled, kortól, hivatásról, vallástól függetlenül, egyetemesen működik. Tőled csak egy dolgot követel: egy komoly döntést. Hagyj fel azzal, hogy olyan embernek tekinted magad, akinek hiányzik valami. Még akkor is, ha időnként rászorultnak érzed magad. Értsd meg és fogadd el, hogy nem az a cél, hogy kitöltsd egy légüres tért, hanem az, hogy felfedezz egy olyan kincset, amely egész idő alatt ott volt az orrod előtt. Mindegy, milyen mélyen ivódott a tudatodba a hiány illúziója (és azt is tudom, hogy ez még egy hétszámjegyű számlaegyenleggel is könnyen megtörténhet). Jöjjön most a könyv talán legpozitívabb üzenete:

A gazdagság genetikailag belénk van kódolva. Csoda vagy. Minden síkon. Az életed a bőségből fakad. Két hihetetlenül információgazdag sejt találkozott, és nagyvonalúan megosztották egymással a tudásukat. A tested minden további sejtje az osztódással történő szaporodás csodáján keresztül keletkezett (ez a gazdagság egyik legfontosabb alapelve). Te magad a társadalom és a nevelés tévútra vezető, egységesítő rendszere előtt az anyaméhben 9 hónapon át megtapasztaltad a paradicsomi bőséget. Az élet megtartott, hordozott és táplált – anélkül, hogy ezért bármit tenned kellett volna. Eközben megkaptad a legnagyobb ajándékot: a bátorítást, hogy szabadon kibontakozz ebben a meg-hittségben. Ez a jó gazdagság két alapvető ajándéka: biztonság és szabadság.

Mindegy, mit gondolsz éppen most magadról, milyen hittételek homályosítják el az életszemléletedet: az életed első kilenc hónapját a bőség jellemezte.

Ezért most arra szeretnék kérni, hogy ne úgy olvasd ezt a könyvet, mint az, aki keres, hanem mint az, aki visszaemlékszik. Hidd el, ez a hozzáállás különbséget jelent.

Nem kell küzdened a boldogságért.

Megkaphatod.

Az élet gyermeke vagy.

A gazdagság a születési jogod.

Nagyon szeretem az olvasóimmal és az ügyfeleimmel részletesebben megismertetni a „külső és belső gazdagság” témáját. Ez alapvetően összefügg a személyes élettörténetemmel.

A legkorábbi gyermekkoromból származó képeken egy kisfiút látok, aki anélkül, hogy tudatosan meg tudta volna fogalmazni, tisztában volt azzal, hogy az élet szereti, és ő maga szeretetreméltó. Mégpedig anélkül, hogy ezért bármit tennie kellene. Jó voltam. Akárcsak te. Bízom. Akárcsak te. Kapcsolatban álltam a bennem élő, belső teljességgel. Sugárzott a szememből. Aztán megtörtént. Akárcsak a legtöbbször közülünk. Van, akinél gyorsan és keményen. Másoknál szinte észrevétlenül, az idő múlásával. Neveltek és edzettek bennünket. Meg kellett tanulnunk, hogy az élet nem habos torta. Megtanultuk, mit jelent megfelelni mások elvárásaink, és mit jelent csalódást okozni. Elmagyarázták, mi az a hiba: ha olyat teszünk, ami nem felel meg az elfogadott normáknak. Ha hibáztunk, legtöbbszörnek gesztusokkal és szavakkal tudomására hozták, hogy rosszak vagyunk. És mondta-e bárki is, hogy minden hiba új lehetőség a belőlünk hiányzó dolgok beépítésére? Megtanultuk, milyen érzés a büntetés. Ha nem azt tettük, amit elvártak tőlünk azok, akik fontosak voltak a számunkra, azt mondták, hogy nem vagyunk jók. Ilyenkor legtöbbször megvonták a szeretetüket. Megtanultuk, mit kell tennünk azért, hogy ismét visszanyerjük a szeretetet. Megtanultunk szégyenkezni azért, amilyenek vagyunk, és nem éreztük elég jónak magunkat. Ösztönösen éreztük az örömmel azt a legfelső határt, amelyet a környezetünk (a szülők, az iskola) még éppen tolerált. Közéjük akartunk tartozni, tehát alkalmazkodtunk. Olyan mértékben elnyomtuk a kreatív, szabad szellemünket, hogy mi magunk is elkezdtünk hinni abban, amit mások az életről meséltek nekünk. Arról, hogy mi lehetséges, és mi nem. Mi illet meg bennünket, és mi nem. Egyesek lassan, mások gyorsan megértették, hogy valami nem stimmel velünk. Valami hiányzik belőlünk. És tennünk kell valamit azért, hogy ismét teljesek legyünk. Megszületett a hiánytudatunk. Stratégiákat fejlesztettünk ki a kompenzálására. Kedvesek voltunk. Lázadtunk. Ettünk. Éhezünk. Elrejtőztünk. Meghajoltunk...

Ha rátaláltál erre a könyvre, nagyon valószínű, hogy az életed során valamikor elfelejtetted, mennyire értékes vagy. Cinikusan fogalmazva: éppen ez a hiány változtat téged a teljesítményközpontú társadalmunk jól működő tagjává. Aki nem tudja, kicsoda valójában, és hogy szeretetre méltó olyan-nak, amilyen, az részt vesz a játékban. Sokat tesz azért, hogy megjutalmazzák. Szorgalmasan fogyaszt, hogy csillapítsa a belső éhségét. Emberi szempontból ez tragédia. Hányan gürcölnek és működnek így, gépiesen az életük végéig, anélkül, hogy ismét megtalálnák magukban azt az ártatlanságot, ami az életük első két évében még bennük élt? Azért szeretek tudatosan foglalkozni a gazdagság, a siker és a pénz témájával, mert elkerülhetetlenül szembesít bennünket a legalapvetőbb kérdésekkel:

- Mennyit érek?
- Mennyit ér a létezésem?
- Jó vagyok?
- Megfelelő vagyok?
- Jogom van a szabad kibontakozásra?
- És mi fog történni akkor?
- Megbízhatok az életben?
- Hordozni fog?
- Megengedem magamnak, hogy elhagyjam a kitaposott ösvényt, és megtaláljam a saját utamat?
- Meg fog tartani ez az út?

Ha engem kérdezel, alapvetően mindegy, hogy pontosan mikor vesztettük el az életbe vetett ösbizalmunkat. Sokkal izgalmasabbnak tartom azt a kérdést, hogy vissza tudunk-e találni hozzá, és ha igen, hogyan. Úgy biztosan nem, hogy meglegészel mindazzal, amit valóságként mutattak neked. Sokkal inkább úgy, hogy követed a belső vágyaidat, például egy gazdag és teljes élet utáni vágyat. Ki fog sebesedni a térded, hibázni fogsz, egyedül állsz a zivatarban – na és? Néhány célotdat el fogod érni. A többit nem. Nem ez a fontos. Az a fontos, amit az álmaidhoz vezető úton önmagadról megtanulsz.

Én egy ateista, szocialista berendezkedésű rendszerben nőttem fel. Korán megtanultam, hogy a tőke rossz. Volt ugyan pénzünk, de nem beszéltünk róla. A szüleim elmulasztottak megtanítani arra, hogyan használjuk fel észszerűen az anyagiakat. Egyszer tízéves koromban beleszerettem egy számszeríjba, amit az iskola felé vezető úton egy játékboltban láttam meg. Épp nemrég múlt el a születésnapom, és napokon át azon gondolkodtam, hogyan tudnám megszerezni. Nem volt jobb ötletem annál, mint hogy titokban összetörtem a malacperselyemet. Még ma is érzem magamban a zavaros, érzelmi kaval-

kádot. Kiállni valamiért, amit akarok. A hibázástól való félelem. A vásárlás feletti öröm. A rossz lelkiismeret, hogy valami tiltott dolgot tettem (a pénzt „későbbre” kellett volna félretennem). Amikor kiderült, mit tettem, a szüleim nagyon dühösekké lettek. Utána elhatározták, hogy lehetőséget adnak nekem a pénzkeresésre. Visszavihettem az üres üvegeket a boltba, és megtarthattam az üvegbetét összegét. Tulajdonképpen jó ötlet volt, de még ma is érzem a szörnyű hasfájást, mert elkezdtem örült módjára, literszámra tejet inni, hogy visszavilhessem az üres üvegeket. Tehát így nem tanultam meg intelligensen bánni a pénzzel és a gazdagsággal.

Valószínűleg sohasem tűnt volna fel mindez, ha nem kezdtem volna el az elvárásoknak megfelelően az orvosi egyetemre járni. A család tervei szerint orvosnak kellett volna lennem, és zsebre tenni a nekem járó, szép fizetést. Amikor aztán egy év után abbahagytam a tanulmányaimat, egzisztenciális válságba kerültem. Mit ér az, aki abbahagyja a tanulmányait, és nem tudja, mit akar helyette valójában?

Különböző időszakos munkákkal és szociális segéllyel valahogyan felszínen tartottam magam. Nem én voltam a hibás, hanem a rendszer. Amikor elkezdtem tanfolyamokat tartani és tanácsadással foglalkozni, az ügyfeleimre bízta a honorárium összegét. Elfogadtam, amennyit adtak. Nem kellett azon gondolkodnom, hogy mennyit ér a munkám. Az ilyen témákat egyébként is közönségesnek tartottam, hiszen én „spirituális úton” jártam. Utólag visszagondolva nevetnék van, de akkoriban valóban azt hittem, hogy másoknál jobban és gyorsabban fejlődök. Valójában egy bizonytalan fiatalember voltam, aki nem volt tisztában az értékével.

Jó néhány ébresztő hívásra volt szükségem, míg ténylegesen szembenéztem ezekkel a témákkal.

Az első a kislányom félve feltett kérdése volt, miután ismét véget ért egy alig finanszírozható hónap: „Apa, ki tudjuk fizetni a lakbért, vagy ki kell költnünk?” Ez nagyon mélyen érintett. Nem akartam, hogy anyagi bizonytalanságban nőjön fel. A második ébresztő hívást az adóhivaltól kaptam. Tényleg annyira naiv voltam, hogy azt hittem: akinek mindig csak adóssága van, annak nem kell adót fizetnie! Ugyan! Egyszer csak ott álltunk egy 40 ezer márkás adóhátralékkal. Honnan vegyük a pénzt, ha nem akarunk lopni? A harmadik figyelmeztetés a saját magam iránt érzett düh volt. Elegendő lett abból, hogy folyton arról beszélek, mi mindent változtatnék meg a világban, ha lenne hozzá elég gazdasági erőm. A negyedik ébresztés akkor jött, amikor egyszer egy őszinte pillantást vettem a tükörbe. Akkor bevallottam magamnak, hogy alapvetően nem azért akarom rossz fényben beállítani és kritizálni a világszerte sikeres embereket, mert ezt diktálja az igazságérzetem, hanem egészen egyszerűen irigylem őket. Irigylem, mert hatékonyak, szabadok, luxusban élnek...

Tehát elhatároztam, hogy tudatosan elkezdek foglalkozni a siker, a pénz és a gazdagság témájával. Minden elérhető könyvet elolvastam. Megpróbáltam a legkülönbözőbb utakon gyors gazdagságra szert tenni, időnként kínos, sőt, kimondottan elszomorító tapasztalatokkal. Például lottózással, hosztesz-kedéssel, porszívó-ügynökösködéssel, rendkívül kockázatos tőzsdei ügyletekkel.

Sok frusztráció után egyszer készen álltam arra, hogy elolvassam az okos könyvekben a kisbetűs részeket is – ahol olyasmiről írtak, mint önfegyelem, értékteremtés, erkölcs, kitartás... És működött! Sokkal lassabban, de teljesebben és tartósabban.

Azóta annyi pénzt kerestem azzal, amit szeretek, hogy most már tudom: valójában sohasem a pénz volt a kérdés, hanem az alapvető anyagi biztonság és a kreatív szabadság megtapasztalása. Az, hogy a gyakorlatban is meg tudom valósítani a látomásaimat. De mindenekelőtt – hiszen azért is írom ezt a könyvet – ezek a témák nagyon sok mindenre megtanítottak saját magamról, a fényemről, de az árnyékomról is. Nem a pénz vagy a gazdagság a probléma, hanem a legmélyebb szándékunk. Ha úgy gondolod, hogy hiányt szenvedsz, az megmérgezi ezeket a témákat. De ha figyelmesen használod ezeket arra, hogy megismerd magad, akkor a hazafelé vezető életutad jelentőségteljes állomásaivá válnak.

Arra kényszerültem, hogy egy nagyon szélsőséges síkon nézzek szembe a létezéssel való viszonyommal. Most (ismét) tudom, hogy értékes lény vagyok – a bőséggel teli világegyeteméből származom, és az is hordoz. Most (ismét) tudom, hogy a lényem legmélyén jó vagyok, és az a küldetésem, hogy teljes mértékben elajándékozzam önmagamat és a belső gazdagságomat.

Tudom, hogy te is értékes lény vagy, és jogod van a szabad, gazdag és teljes életre. Tudom, hogy jó vagy. Tudom, hogy el kell, és el is akarod ajándékozni magad, hogy az életed végén azt tudd majd mondani:

Megtaláltam magamat.

Hiánytudatunk gyógyítható!

A hiánytudat eredete

Ennek a könyvnek az *Omega* címet adtuk, ami a görög ábécé utolsó betűje. És kinek ne jutna eszébe rögtön az alfa, az első betű? Ennek a projektnek a szerzőiként nemcsak szilárdan hisszük, hanem tudjuk is, hogy velünk született jogunk végül megtalálni a bőséget és a teljességet. Ebből indul ki minden hagyomány és vallás, még akkor is, ha az oda vezető utat gyakran inkább megnehezítik, mint megkönnyítik. Az alfa a kezdet, és ezt is a túláradó bőség jellemzi. Valójában mindannyian bőségre születtünk, de nagyon sokan elfelejtették. Ezt akarjuk, és ezt is kell megváltoztatnunk.

De hogyan alakult ki a ma kétségtelenül uralkodó hiánytudat, hiszen mindannyian bőségre születtünk? Hogyan keletkezett mégis ez a hiánytudat, amely olyan sok szenvedést okozott, és elvezetett a modern népvándorláshoz is, amelyet zárópéldaként fogunk bemutatni a sors törvényeinek, az életnek és a 12 ős- vagy életprincípium játékszabályainak a működésére? Az emberek elhagyják a hiánnyal küzdő országokat, hogy új hazát találjanak a vélt bőséget ígérő országokban. Ott azonban csak nagyon kevesen fogadják őket szívesen, az ott élők hiánytudatába ütköznek, és egyre több helyi lakos sorscsapásnak tekinti őket.

A kezdet törvénye, ami – a polaritás és a rezonancia törvénye után – a harmadik sorstörvény, kimondja, hogy a kezdetben már benne rejlik minden, akárcsak az apró magban az egész, kifejlett fa. Minden kezdet teljes mértékben magában hordozza a további eseményeket, ahogy azt Konrad Lorenz a viselkedéskutatásban tudományosan bebizonyította. A viselkedéskutatás nagy mesterének híres nyári lúd fiókái esetében ő maga lett az első bevésődés: a fiókák egész életükben követték őt, bárhová is ment. Az embereknel nem ilyen erős ez a bevésődés, de mégis jelen van, és fontos. Milyen hatalmas előrelépés, hogy ma egy újszülött a saját édesanyjával veszi fel az első szemkontaktust, és nem egy idegen nőgyógyással vagy bábával!

A természet alapvető jellegével összhangban, természetes módon bőségre és bőkezűsége szán bennünket, és mi kezdetben teljes mértékben természeti lények vagyunk. Természetanyánk mindig túláradó bőséggel indítja be a

kezdetet. Halikrák, ebihalak és pollenek milliárdjaiból lényegesen kevesebb állat és növény születik. Mi magunk az élvezet, és remélhetőleg a túlárado szeretet aktusából születünk. Mindenesetre az apa magja kiárad, és spermák millióit árasztja nagyvonalúan az anyaméhbe, hogy egy (vagy két, vagy több) gyermeket nemzzen. A petesejt és a sperma megosztja egymással az információbőségét. Ebben az értelemben a megosztás már kezdettől belénk van programozva, és sokkal inkább megfelelne a lényünknek, mint a mai gazdasági rendszerünk. Embrióként a magzatvíz bőséget nyújtó világában a köldökzsinór csodálatos vezetékén keresztül nagyvonalúan megkapunk mindent, ami szükséges. Nem kellett megdolgozni érte, nem kellett kérni. Bőkezűen gondoskodnak rólunk, mint mindenkiről és mindenről. Ha a kultúránkból eredő okokból nem zavarnánk meg a dohányzással és egészségtelen táplálkozással a természetet, hihetetlen mennyiségű energiával rendelkezünk. A tudomány szerint az agyunknak csupán 10 százalékát használjuk – miért van akkor 100 százalék? Mert a természet ennyire nagyvonalú.

Mi vésődik belénk a magzatvízben töltött 10 holdhónap alatt? Súlytalanul lebegve megéljük a határtalanságunkat. Mivel bent és kint ugyanolyan hőmérséklet uralkodik, nem tudjuk érzékelni a határt önmagunk és a külvilág között, ezért érzékelésünk határtalan. Egynek érezzük magunkat az édesanyánkkal, aki kezdeti világunk teljességét jelenti számunkra. Az egység érzetének ebben a kezdeti időszakában ősbizalom alakul ki bennünk, ami a jövőbeli önbizalom alapja – a legcsodálatosabb ajándék, amelyet édesanyánktól és a szüleinktől kaphatunk az életutunkra.

Apró testünk még áttetsző, ahogy azt Lennart Nilsson álomszerű képei is megmutatják. Az érzékelésünk és az érzéseink is transzcendensek, ahogy azt az árnyékterápia bizonyítja.¹ Tehát kezdettől fogva minden értelemben kapcsolatban állunk az egységgel, és annak bőségére vagyunk kondicionálva.

Hiányról szó sem lehet. Hiány nem létezik. De hogyan jelent meg az életünkben a hiánytudat, illetve a hiány illúziója? Édesanyánktól vagy természetanyánktól bizonyára nem eredhet, hiszen a természet bőség és teljesség. Tehát elsőként a természet ellenpólusát, a kultúrát gyanúsíthatjuk.

Az eddigi kutatások alapján az emberiség feltehetően az afrikai természet bőségében fejlődött ki. Olyan körülmények között, amelyeket ma az Okavango deltájában találhatunk, ami túlárado bőségével a mitikus Édenkertre emlékeztet. Nyilvánvaló, hogy a legtöbb vallás, és a mi bibliai hagyományunk is a bőség kertjeként ábrázolja a Paradicsomot.

Onnan származunk, és oda igyekszünk vissza – ezt mondja minden vallás és hagyomány.

¹ Szívesen nevezem árnyékterápiának a reinkarnációs terápiát, amely átvilágítja a tudattalant, és felismerhetővé, elérhetővé teszi az ott rejlő kincseket.